

ческата метода за лѣкуване. Излѣзоха петъ годишнини отъ „Нова свѣтлина“ и три годишнини отъ „Здравословие“. Въ 1903 г. като продължение на „Нова свѣтлина“ се почна сп. „Виделина“.

Д-ръ Мирковичъ бѣше членъ на „Българското книжовно дружество“, сега Академия на наукитѣ. Въ кн. VI на „Лѣтопись“ е помѣстенъ поменикъ за него съ биографични бележки.

Д-ръ Мирковичъ се помина въ гр. Сливенъ на 29 септември 1905 г. Родниятъ му градъ, уважаващъ неговитѣ голѣми заслуги въ възродителното дѣло на българския народъ, като революционеръ и просвѣтителъ, му направи извънредно тържествено погребение, по особена програма, изработена отъ общината, съ участието на много граждани, дружества, учреждения, корпорации. Животътъ и заслугитѣ му се изнесоха въ две прочувствени речи — едната отъ директора на гимназията д-ръ Зах. Димитровъ, другата отъ кмета на града Илия Гудевъ.

Въ архивата му, предадена на съхранение въ Народната библиотека въ София, сж запазени писма: отъ И. А. Богоровъ (Парижъ 1856 г.); отъ Г. Черковски (Диарбекиръ 1876 г.); отъ Тодоръ Икономовъ (София, 1880 г.); отъ Екзархъ Йосифъ (Ортакой, 1881 г.); отъ Свѣтославъ Миларовъ (Карнобатъ, 1891 г.); отъ Драганъ Цанковъ (Бѣлградъ, 1894 г.), съ което го моли да постави кандидатурата му за народенъ представителъ въ Сливенъ; отъ д-ръ Странски (Пловдивъ, 1885 г.), адресирано до брата му Р. В. Мирковичъ, но отнасещо се и за доктора, по подготовката на Съединението. Запазени сж и черновкитѣ на писма отъ д-ръ Мирковичъ до: „Ваше Всесвятейшество“ (навѣрно до Екзарха, отъ затворницата на Медетерхането, 1873 г.); до Рашидъ-паша, министъръ на външнитѣ работи (отъ затвора, 1873 г.); до Драганъ Цанковъ (безъ градъ и дата); до сжщия въ Бѣлградъ, 1894 г. въ отговоръ на писмото му; до г-жа Цѣнова (въ Браила, 1904 г.), позивъ за създаване приютъ за бедни немощни въ Сливенъ; до министъръ Стамболовъ (1888 г.); до арменокатолишки халдейски първенци въ гр. Мардинъ (5 писма 1888—1890 г.), съ които урежда дарението си на полски имоти въ полза на беднитѣ тамъ.

Библиотеката си и изданията си д-ръ Мирковичъ завеща на Българското народно читалище „Зора“ въ Сливенъ. Една отъ заветнитѣ му идеи бѣ да се основе въ родния му градъ подслонъ (приютъ) за бедни стари и неджгави хора.